

ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

“ΝΕΑΣ ΕΡΕΥΝΗΣ,”

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Διευθυντής ΣΠ. ΜΑΛΑΤΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΤΟΠ-ΧΑΝΑ

Ἀριθμ. 236 τοῦ 1907

Εισηγητής Θ. Θεοδωρόπουλος

Ἡ ἐκ τῶν ἀρθρ. 888 καὶ 896 τοῦ Ἀστ. Κώδ. ἀγωγή ἐνεκεν κεκρυμμένων ἐλαττωμάτων κτλ. σκοπεῖ μειώσιν τοῦ τιμήματος καὶ οὐχὶ ἀποζημίωσιν.

Ἐπειδὴ ἡ ἐπὶ μειώσεται τοῦ τιμήματος ἀγωγή ἢ ἀσκουμένη ὑπὸ τοῦ ἀγοραστοῦ κατὰ τοῦ πωλητοῦ, ὅταν τὸ πωληθὲν πράγμα ἔχῃ κεκρυμμένα ἐλαττώματα ἢ δὲν ἔχει τὰς συνομολογηθείσας ιδιότητες, ἢ ἐπὶ τῶν ἀρθρῶν 888 καὶ 896 τοῦ Ἀστ. Κώδικος ἐρειδομένη ὁρᾷ ἀκριβῶς τὴν μείωσιν τοῦ διὰ τὴν ἀγοραπωλησίαν συμπεφωνημένου ποσοῦ καὶ οὐχὶ τὴν ἀνὸρθωσιν τῆς ἐπὶ ἔλαττον ἀξίας ἣν εἶχε τὸ πωληθὲν ἔνεκα τοῦ ἐλαττώματος ἢ τῆς ἐλλείψεως τῆς συνομολογηθείσης ιδιότητος, κατ' ἐκτίμησιν ἀντικειμενικὴν, ἐπιδιώκεται δι' αὐτῆς τοῦτέστιν ἡ μείωσις τοῦ τιμήματος κατὰ τὸ ποσόν, καθ' ὃ τὸ πωληθὲν εἶνε ἐλάσσονος ἀξίας λόγῳ τοῦ ἐλαττώματος ἢ τῆς συνομολογηθείσης ιδιότητος ἢ ὅ,τι ἦτον ἄνευ αὐτῶν, ἐν προκειμένῳ δὲ ἀφοῦ οἱ ἐνάγοντες καὶ ἐφεσίβλητοι διατείνονται κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα, ὅτι τὰ ὑπὸ τῶν ἐκκαλούντων πωληθέντα αὐτοῖς 4000 κιβώτια πεπεραλίου πρὸς φρ. χρυσᾶ 5,20 ἑκάστον εἶχον ἀξίαν ἐπὶ ἔλαττον τῆς συμφω-

νηθείσης 30 λεπτῶν ἑκάστον, ἔνεκα τῆς κακῆς ποιότητος τοῦ ξύλου τῶν κιβωτίων, μὴ οὔσης ὁμοίᾳ τῇ συνομολογηθείσῃ ἀλλὰ χειρόνος, ἔνεκα δὲ τοῦ λόγου τοῦτου αἰτοῦνται ὄρ. 200, ἔπεται προφανῶς ὅτι ἀσκοῦσι τὴν περὶ μείωσως τοῦ τιμήματος ἀγωγήν καὶ οὐχὶ τὴν ἐκ τῆς ἀγοραπωλησίας διὰ τὸ διαφέρειν ὄθεν ὀρθῶς ὡς ἀγωγή μειωτικὴ ἐχαρακτηρίσθη διὰ τῆς Αἰς τῶν ἐκκαλουμένων καὶ ἀβάσιμον τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου παράνομον τῶν ἐκκαλούντων ἐστίν ὡς καὶ ἡ ἔνστασις των 1) περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ἀγωγῆς, ἢ ἐρειδομένη ἐπὶ τῆς ἐσφαλμένης προϋποθέσεως ὅτι αὕτη φέρει τὰ στοιχεῖα τῆς ἀποζημιώσεως καὶ 2) περὶ ἐκπροθέσμου ὡς μὴ ἀκτινείσης ἐντὸς τῆς τῆς προθεσμίας τοῦ ἀρθρου 903 Ἀστ. Κώδικος καθόσον ἀπὸ τῆς παραδόσεως τοῦ πράγματος μέχρι τῆς ἐγέρσεως τῆς δὲν παρῆλθεν ἐν ἔτος ὅτε παρὰγράφεται ἡ περὶ μείωσως ἀγωγή, οὐδ' ἔχει σημασίαν τινὰ ὅτι οὕτω χαρακτηρίζεται καὶ ὑπὸ τῶν αἰτούντων δηλ. ὡς περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγῆ, διότι ὁ χαρακτηρισμὸς ὁ νομικὸς τῶν ἀγωγῶν προσήκει εἰς τὰ Δικαστήρια καὶ οὐχὶ εἰς τοὺς διαδίκους.

Ἀριθμ. 237 τοῦ 1907

Εισηγητής Θ. Θεοδωρόπουλος

Ἡ ἀνατροπὴ δὲν ἐπέρχεται αὐτοδικαίως ὑπὸ

τὸ κράτος τῆς Πολ. Δικονομίας τοῦ 1892, οὐδ' ἐξετάζεται αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 81 τῆς τῶς ἰσχυούσης Πολ. Δικονομίας ὡς εἶχε πρότερον, ὥριζεν ὅτι ἡ ἀνατροπὴ πάσης δίκης ἐπὶ ἀυτοδικαίως ἐν ἐγκαταλείφθη ὑπὸ τοῦ διαιδίκου ἐπὶ τρία συνεχῆ ἔτη καὶ οὐδεμία ἐγένετο ἐν τῷ μεταξύ δικαστικῆ πρᾶξις πρὸς ἐξακολούθησιν, μετὰ τὴν ἐν ἔτει ὅμως 1892 γενομένην τροποποίησιν περιωρίσθη μὲν ὁ χρόνος τῆς ἀνατροπῆς εἰς ἐξαμήνον, ἀφῆρέθη ὅμως ἡ ρήτρα ὅτι αὕτη ἐπέρχεται αὐτοδικαίως, ἐξ οὗ ἀδιστάκτως ἐπεταὶ ὅτι πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται αἴτησις ὑπὸ τοῦ ἐπιδιώκοντος τὴν ἀνατροπὴν διαδίκου, ἐκ τοῦ ὅτι δὲ δὲν ἀνεγράφη διαδικασία ἐν τῇ δικονομίᾳ καθ' ἣν αὕτη ἐπιδιώκεται, οὐδὲν ἄλλο συναγεται ἢ ὅτι ἡ περὶ ἀνατροπῆς αἴτησις εἰσάγεται καὶ ἐκδικάζεται κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς κυρίας δίκης· ὅθεν ἀφοῦ ἐν προκειμένῳ δὲν ἐπιδιώξῃ δι' αἰτήσεως τοῦ ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβάθμου Δικαστηρίου τὴν ἀνατροπὴν, ὥστε νὰ ἐκδοθῇ δι' αὐτὴν ἀπόφασις, ἡ δὲ ἀνατροπὴ, ὡς εἴρηται, δὲν ἐπέρχεται αὐτοδικαίως, οὐχὶ ὀρθῶς ἡ προεκδοθεῖσα ἐθεώρησε κατ' ἀρχὴν νόμιμον τὴν ἔφεσιν καὶ ἔταξεν ἀποδείξει· ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἐφεσιβλήτου, ἐν ᾧ ἔδει ν' ἀπορίψῃ τὴν ἔφεσιν ὡς νόμῳ ἀβάσιμον, καθόσον καὶ ἂν οὐδεμία ἐνηργήθη πρᾶξις ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀπὸ τῆς 18ης Δεκεμβρίου 1892 μέχρι τῆς 4 Αὐγούστου 1893 δὲν ἐπῆλθεν αὐτοδικαίως ἀνατροπὴ τῆς δίκης· ἄλλως δὲ καὶ ἂν τὸ ἐναντίον ἤθελε θεωρηθῇ ὀρθόν, ὅτι τουτέστι καὶ μετὰ τὴν ἐπελθοῦσαν τροποποίησιν ἐν ἔτει 1892 εἰς τὸ ἄρθρον 81, ἡ ἀνατροπὴ ἐπέρχεται αὐτοδικαίως, δὲν ἐπεταὶ ἐκ τούτου ὅτι καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος δύναται νὰ κηρυχθῇ δίκη τι· ἀποσβεσθεῖσα δι' ἀνατροπῆς ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου, ἀλλ' ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται ἰδία περὶ τούτου αἴτησις, πάντως ὅμως πρέπει νὰ ὑποβληθῇ ὑπὸ τοῦ διαδίκου ἡ ἀνατροπὴ

ὡς ἔνστασις, προκειμένης τῆς ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως· μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ἐξαμηνίας, μὴ προταθεῖσα δὲ κλύπτεται διὰ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως· ἐν προκειμένῳ ὅμως πρωτοδικῶς δὲν ἰσχυρίζεται ὁ ἐκκαλῶν ὅτι τοιαύτην ἔνστασιν ὑπέβαλεν, ἥδη δὲ τὸ πρῶτον δι' ἔφεσιν αἰτεῖται τὴν ἀνατροπὴν, καὶ δὴ μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου, ὥστε καὶ διὰ τοῦτον τὸν λόγον νόμῳ ἀβάσιμος ἀποβαίνει ἡ ἔφεσις.

Ἄριθμ. 233 τοῦ 1907

Εἰσηγητῆς Κ. Παπαδάκης

Ἐμπροσθεσμος δήλωσις τρίτου ὅτι ἐνκατέχει, καθ' ἣς ἐ κατασχὼν δὲν ἔφερον ἀντίρρησιν, καλῶς ἀκούεται.

Ἐπειδὴ ὁ ἐκκαλῶν οὔτε πρωτοδικῶς ἠμφισβήτησεν οὔτε κατ' ἔφεσιν ἀμφισβήτησεν ὅτι ὁ τρίτος ἔκκαμε καὶ προσήγαγε τὴν δήλωσιν τοῦ ἐμπροσθεσμοῦ· μόνον ἐν ἐκνεντα περιπτώσει θὰ ἠδύνατο τὸ Δικαστήριον καὶ ἂν ἡ κατάσχεσις καὶ ἡ συζήτησις τῆς ἀγωγῆς περὶ κύρους κατασχέσεως ἐγένοντο ὑπὸ τὸ κράτος τῆς Πολ. Δικονομίας τοῦ 1880 καὶ δὲν εἶχεν ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρον 490 τῆς νῦν ἰσχυούσης Πολ. Δικονομίας, νὰ καταδικάσῃ τὸν τρίτον εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους, ἀλλ' ἐν προκειμένῳ ὁ τρίτος οὐ μόνον προσήγαγε τὴν δήλωσιν τοῦ ἐγκλίως μὲ τὴν βεβαίωσιν ὅτι οὐδὲν κατέχει ἀνήκον τῷ ὀφειλέτῃ, ἀλλὰ καὶ ἐδήλωσεν ὅτι εἶναι ἕτοιμος νὰ βεβαιώσῃ ταύτην ἐνόρκως· ἐφ' ὅσοι λοιπὸν κατὰ τῆς δηλώσεως τοῦ ταύτης ὁ ἐκκαλῶν οὔτε πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκουστικῷ συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως οὔτε κατ' αὐτὴν δὲ ὑπέβαλεν οὐδεμίαν ἀντίρρησιν, ὀρθῶς ἐκρίθη ὑπὸ τοῦ πρωτοβάθμου Δικαστηρίου ὡς ἀληθῆς καὶ βάσιμος· ἐπομένως τὸ διὰ τῶν ὑπὸ χρονολογία 31 Μαρτίου 1907 ἐγγράφων προτάσεων τοῦ ἐκκαλοῦντος ὑπόβηλλόμενον παράπονον περὶ κακῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Νόμου ἐκ μέρους τοῦ Πρωτοβάθμου Δικαστηρίου εἶνε ἀβάσιμον.

Ἄριθ. 249 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Κ. Παππαδάκης

Ἡ ἐξάμηνος προθεσμία τοῦ ἄρθρ. 91 τοῦ Νόμου 145 δὲν εἶναι ἀποσβεστικὴ τῆς ιδιότητος τοῦ ἐκκαθαριστοῦ τῆς χορηγουμένης εἰς τὰς ὄρφανικὰς Τράπεζας διὰ τοῦ Νόμου τούτου, νομιμοποιῦνται δὲ ἐνάγουσαι καὶ μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην.

Ἐπειδὴ καθ' ἃ ἐξάγεται ἐκ τῶν ἄρθρ. 89—91 τοῦ νόμου ὑπ' ἀριθμ. 145 τοῦ 1900 καὶ ὑπ' ἀριθμ. 434 τοῦ 1901 τοῦ ἀντικαταστήσαντος τὸν προηγούμενον καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 313 ὅστις εἶχε παρατείνει τὴν προθεσμίαν τοῦ ἄρθρου 91 τοῦ πρώτου ἐκ τῶν νόμων τούτων, ἢ ὑπὸ τῶν ὄρφανικῶν Τραπεζῶν διαχειρίσεις τῶν ὄρφανικῶν περιουσιῶν καταργεῖται, ἀντικαθισταμένη ὑπὸ τῶν περὶ ἐπιτροπείας διατάξεων τῶν νόμων τούτων (ἄρθρ. 89) ὅτι αἱ ὄρφανικαὶ Τράπεζαι ὀφείλουσι τοῦ λοιποῦ νὰ μὴ παραλαμβάνωσι καὶ διαχειρίζωνται νέας περιουσίας ἀνηλίκων, ἀλλὰ θέλουσι περιορισθῆ εἰς τὴν τακτοποίησιν καὶ ἐκκαθάρισιν τῶν ὑπ' αὐτῶν διαχειριζομένων περιουσιῶν (ἄρθρ. 90) ὅτι αἱ Τράπεζαι ὀφείλουσιν, ἐντὸς ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῶν νόμων τούτων νὰ παραδώσωσι τοῖς ἀνηλίκοις δικαιοῦχοις ἢ τοῖς ἐπιτρόποις τῶν ἀνηλίκων πᾶσαν τὴν περιουσίαν τῶν ἀνηλίκων μετὰ τῶν σχετικῶν λογαριασμῶν, ἐκ τῶν διατάξεων δὲ τούτων ρητῶς καὶ σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὡς πρὸς τὰς μέχρι τῆς ἰσχύος τῶν νόμων διαχειριζομένης περιουσίας τῶν ἀνηλίκων ὑπὸ τῶν Τραπεζῶν, αἱ Τράπεζαι αὐταὶ ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῶν νόμων τούτων ἐπέχουσι θέσιν ἐκκαθαριστοῦ. Ἐν τῇ ιδιότητι δὲ ταύτῃ ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ἐγείρωσιν ἀγωγὰς καὶ νὰ ἐπιδιώξωσι παντὶ νομίμῳ μέσῳ τὴν εἰσπραξίν τῶν ὀφειλομένων τούτοις ἀπαιτήσεων ἕστω καὶ ἐὰν αἱ ἀπαιτήσεις αὐταὶ ἀνήκουσιν εἰς ὄρισμένα ἀνήλικα, ἐξάγεται δὲ ἡ ἔννοια αὕτη, οὐ μόνον ἐκ τῆς ιδιότη-

τος τοῦ ἐκκαθαριστοῦ ἐν γένει, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 91 τὸ ὅποῖον διαγράφει, ὅτι ἐντὸς ἑξ μηνῶν ὀφείλουσι νὰ παραδώσωσιν αἱ Τράπεζαι εἰς τοὺς ἀνηλίκους ἢ Ἐπιτρόπους τῶν ἀνηλίκων πᾶσαν τὴν περιουσίαν μετὰ τῶν λογαριασμῶν, δηλαδή ἢ διαχειριζομένη περιουσία δὲν μεταβαίνει αὐτοδικαίως διὰ τῆς παρελεύσεως τῶν ἑξ μηνῶν, εἰς τὰ ἀνήλικα, ἀλλὰ πρέπει νὰ γίνῃ παράδοσις ὑπὸ τῶν διαχειριστῶν Τραπεζῶν, ἢ δὲ προθεσμία τῶν ἑξ μηνῶν δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι μετὰ παρέλευσιν τούτων παύει ἡ ιδιότης τῶν Τραπεζῶν ὡς ἐκκαθαριστῶν καὶ ἡ ἐξουσία τούτων ἢ ἐγκειμένη ἐν τῇ ιδιότητι ταύτῃ, ἀλλ' ὅτι μόνον ἀπὸ τῆς παρελεύσεως ταύτης δικαιούνται καὶ οἱ δικαιοῦχοι ἐνήλικοι ἢ ἐπιτροποὶ τῶν ἀνηλίκων νὰ αἰτήσωσι τὴν εἰς αὐτοὺς παράδοσιν τῆς περιουσίας μετὰ τῶν σχετικῶν λογαριασμῶν, πᾶσαν δὲ αἴτησιν περὶ τούτου πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς ἑξαμήνου προθεσμίας δύνανται ν' ἀποκρούσωσιν αἱ Τράπεζαι. ἦτοι ἡ ἐξάμηνος προθεσμία ἐτέθη ὅπως κανονίσῃ τὰς σχέσεις μεταξὺ τῶν κυρίων τῶν ὑποθέσεων καὶ διαχειριστῶν τούτων (Τραπεζῶν), οὐχὶ δὲ ὡς σημεῖον τῆς λήξεως τῆς ιδιότητος τοῦ ἐκκαθαριστοῦ ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν ἑξ μηνῶν αἱ Τράπεζαι ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιχειρῶσι πᾶσαν εἰσπραξίν τῶν ὑπ' αὐτῶν διαχειριζομένων περιουσιῶν διὰ λογαριασμὸν τῶν κυρίων τούτων καὶ νὰ ἐγείρωσι πᾶσαν ἀγωγὴν εἰς τοῦτο τείνουσαν, οἱ δὲ ὀφειλέται οὐδεμίαν ὡς πρὸς τοῦτο δικαιούνται ν' ἀντιτάξωσιν ἔνοσασιν ἐνεργητικῆς νομιμοποιήσεως· ὁ λόγος ἐπομένως τῆς ἐφέσεως ὅτι ἔπρεπεν ἡ ἐπίδικος ἀγωγὴ ν' ἀποριφθῆ ὡς ἐνεργητικῶς ἀνομιμοποίητος εἶνε ἀβάσιμος καὶ ὡς τοιοῦτος ἀποριπτέος.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος τῆς ἐφέσεως ὅτι ἔπρεπε ν' ἀποριφθῆ ἡ ἐπίδικος ἀγωγὴ ὡς ἐντελῶς ἀόριστος, διότι δὲν ἀναφέρει

τίνας πράξεις διαχειρίσεως ἐνήργησεν οὔτε τίνα δάνεια συνωμολόγησεν, οὔτε ὑπὸ τίνων κατοχὴν διετέλει ἢ πατρικῆ τῶν ἐναγομένων καὶ νῦν ἐκκαλούντων περιουσία εἶνε ἀπαράδεκτος, διότι δὲν προϋτόθη τοιαύτη ἐνστάσις ἀριστίας πρωτοδικῶς, ἢ ἐνστάσις δὲ τῆς ἀριστίας τῆς ἀγωγῆς δὲν δύναται νὰ προταθῇ τὸ πρῶτον κατ' ἐφεσιν, διότι αὕτη δὲν ἀφορᾷ τὴν δημοσίαν τάξιν, ἀλλὰ μόνον τὸ συμφέρον τοῦ ἐναγομένου (Α.Π. 13 καὶ 18 (1848) 277 τοῦ (1856) 411 τοῦ 1866) εἶναι δὲ καὶ ἀβάσιμος διότι ἀρκούντως ὠρισμένη εἶναι ἡ ἀγωγή.

Ἄριθμ. 252 τοῦ 1907.

Εἰσηγητὴς Δ. Δημητριάδης Πρόεδρος.

Μετὰ τὴν ἔνωσιν τῶν δανειστῶν τῆς πτωχεύσεως μόνον ὁ εἰσηγητὴς καὶ ἡ ὁμάς νομιμοποιοῦνται ζητοῦντες καταθέσεις καὶ διανομὰς χρημάτων τῆς πτωχεύσεως, οὐχὶ δὲ ἕκαστος δανειστὴς κεχωρισμένως.

Ἐπειδὴ προκειμένου περὶ συνδίκων, διατηρηθέντων πρὸς ἐξακολουθήσασιν τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐν λόγῳ πτωχεύσεως μετὰ τὴν πρὸς καταρτισμὸν συμβιβασμοῦ ἀποτυχίαν, καὶ τὴν ἐπελυθούσαν ἔνωσιν τῶν πιστωτῶν τῆς πτωχεύσεως, οἵτινες σύνδικοι, εἰσι κατὰ νόμον (ἄρθρ. 239 τοῦ περὶ πτωχεύσεως νόμου) ἐπιφορτισμένοι νὰ προβαίνωσιν εἰς τὴν ἐκκαθάρισιν τῆς πτωχεύσεως καὶ εἰς τὴν ἐκποίησιν τῶν ἀκινήτων, ἐμπορευμάτων καὶ λοιπῶν κινητῶν αὐτῆς, ἐκκαθαρίζοντες τὰ χρεῖα καὶ τὰς πιστώσεις τῆς πτωχεύσεως ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ ἐπιτήρησιν τοῦ εἰσηγητοῦ, ὅστις μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἐκκαθάρσεως συγκαλεῖ τοὺς πιστωτὰς ἐνώπιον τῶν ὁποίων οἱ σύνδικοι δίδουσι λόγον τῆς διαχειρίσεώς των (ἄρθρ. 244 Νόμ. περὶ πτωχεύσεως) πρὸ τῆς μεταξὺ τῶν πιστωτῶν διανομῆς τῶν, ἐκ τῶν τῶν κινητῶν τοῦ πτωχεύσαντος, εἰσπραχθέντων χρημάτων προαφαιροῦνται τὰ δικαστικά, τὰ χάριν τῆς διοικήσεως τῆς

πτωχεύσεως ἔσοδα, τὰ πρὸς τὸν πτωχεύσαντα καὶ τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ χορηγηθέντα βοηθήματα, καὶ λοιπὰ, τὰ δὲ ὑπολοιπα, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν ταύτην, χρήματα διανέμονται συμμέτρως μεταξὺ πάντων τῶν πιστωτῶν κατ' ἀνλογίαν τῶν ἐξελεγχθεισῶν καὶ βεβαιωθείσων πιστώσεῶν των, αἱ διανομαὶ δὲ αὗται δὲν δύνανται νὰ γίνωσιν ἀνευ διαταγῆς τοῦ εἰσηγητοῦ (ἄρθρ. 271) ὅστις ὀρίζει τὸ ποσὸν τῆς διανομῆς, ἂν κρίνῃ αὐτὴν εὐλογον, καὶ κατὰ τῶν πράξεων τοῦ ὁποίου δύνανται οἱ πιστωταί, ἐὰν νομίξῃ τις ἐαυτὸν ἀδίκως παδαικρῆθέντα ἐν τῇ διανομῇ κλπ., νὰ ὑποβάλλωσιν ἀντιρρήσεις ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου (ἄρθρ. 272 ἐμπορ. περὶ πτωχεύσεως νόμου.) Πάλλη Τόμ. Γ' § § 213 καὶ 214 — Lyon Gaen § § 706—709, 712, 446, 449, 450, 451, 472, 472^a) προδήλως δὲ ἐκ τῶν ἐκτεθέντων συνάγεται, ὅτι μόνον ὁ εἰσηγητὴς καὶ ἡ ὁμάς τῶν πιστωτῶν, οὕσα ἡθικὸν πρόσωπον, διακεκριμένον τῶν προσώπων τῶν πιστωτῶν, ἔχουσι τὸ δικαίωμα, νὰ ζητήσωσι παρὰ τῶν συνδίκων καταθέσεις καὶ διανομὰς χρημάτων, καὶ ὅτι συνεπῶς δὲν δικαιοῦνται ἕκαστος πιστωτῆς νὰ ἐνεργῇ ἀτομικῶς κατὰ τρίτων ἢ κατ' αὐτῶν τῶν συνδίκων, οἵτινες ἀντιπροσωπεύουσι τὴν ὁμάδα τῶν πιστωτῶν, κατ' ἀκολουθιανὴν αἰτήσεις τῶν νῦν ἐκκαλούντων ἐπὶ ὑποχρεωθῶσιν οἱ σύνδικοι τῆς πτωχεύσεως νὰ καταθέσωσιν εἰς τὸ ταμεῖον τῶν παρακαταθηκῶν χρημάτων τὰ ἐκ τῆς ἐκποιήσεως τῶν κινητῶν τῆς πτωχεύσεως εἰσπραχθέντα, καὶ τοὺς τόκους αὐτῶν, ἐστὶν ἀποριπτεῖα ὡς ἀπαράδεκτος, λόγῳ ἑλλείψεως ἐνεργητικῆς νομιμοποιήσεως (ἄρθρ. 62 Πολ. Δικονομίας) καὶ διότι, ἄλλως τε, ἐκ τῆς προαναγομένης, ὑπὸ 1 Φεβρουαρίου 1901, ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ τῆς ἐν λόγῳ πτωχεύσεως Κ. Νυστεράκη ἐξάγεται ὅτι ὑπὸ τῶν ἤδη ἐφεσιβλήτων ὀριστικῶν συνδίκων αὐτῆς Κλεάρχου Μαρκαντωνάκη καὶ Ἀλῆ Φαρφουράκη, ἐδόθη ἐνώπιον τοῦ Εἰσηγητοῦ λογοδοσίαι τῆς διαχειρίσεως

αὐτῶν πρὸς τοὺς πιστωτὰς τῆς πτωχεύσεως, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ οἱ νῦν ἐκκαλοῦντες, συμφώνως πρὸς τὸ κατὰ τὸ ἐν ἀπὸ 15 Φεβρουαρίου 1906 ὑπόμνημα τῶν εἰρημένων συνδίκων, καὶ ὅτι πάντες οἱ ἐν τῇ μνησθείσῃ ἐκθέσει ἀναφερόμενοι δανεισταὶ ἐνέκριναν καὶ ἀπεδέχθησαν σιωπηρῶς τὴν δοθείσαν λογοδοσίαν, μὴ ὑποβαλόντες κατ' αὐτῆς οὐδεμίαν ἀντίρρησην, ἢ ἄλλην τινὰ αἴτησιν, παμψηφεί δ' ἀπεφάνησαν, νὰ διατηρηθῶσιν οἱ ὑπάρχοντες σύνδικοι Κλ. Μαρκαντωνάκης καὶ Ἀλῆς Φαρφουράκης· ὅθεν οὐδόλως ἔσφαλε τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον, μὴ δεχθὲν διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του, εἰ καὶ δι' ἄλλους λόγους 1) τὴν σχετικὴν αἴτησιν τῶν νῦν ἐκκαλούντων πιστωτῶν «ὅπως ὑποχρεωθῶσιν ἀλληλεγγύως οἱ ἡδὴ ἐφεσβλητοὶ σύνδικοι νὰ καταθέσωσιν ἐν τῷ Ταμείῳ τῶν παρὰ καταθηκῶν τὰς παρ' αὐτῶν εἰσπραχθείσας δραχμὰς 2004 καὶ 20)00 καὶ τοὺς ἐκ δρ. 566 καὶ 45)00, τόκου αὐτῶν, ἵνα αὐταὶ διανεμηθῶσι μεταξὺ τῆς ομάδος τῶν δανειστῶν καὶ λάβωσιν οἱ νῦν ἐκκαλοῦντες πιστωταὶ τὸ ἀναλογοῦν αὐτοῖς ἐκ τῶν διανεμητέων χρημάτων» καὶ 2) τὴν ἐτέραν αἴτησιν αὐτῶν «περὶ ἀντικαταστάσεως τῶν εἰρημένων ὀριστικῶν συνδίκων», ἀλλὰ διατηρήσαν αὐτοῦ· κατ' ἀκολουθίαν τὰ σχετικὰ παράπονα τῶν ἐκκαλούντων ἐξελέγονται ἀνυπόστατα.

Ἄριθμ. 254 τοῦ 1907

Εἰσηγητῆς Ι. Σαουνάτσος.

Επὶ ἀμφισβήτησεως τῆς γνησιότητος ἐγγράφου δὲν ὑποχρεοῦται ὁ προσάγων νὰ ὀρίσῃ ἀμέσως τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεως. - Ἐπιτρεπομένης μαρτυρικῆς ἀποδείξεως, εἶναι δεκτὰ καὶ τὰ τεκμήρια. - Ἀπὸ τῆς κηρυττούσης τὴν ἑπιπέσει ἀποφάσεως παύουσιν οἱ τόκοι ὡς πρὸς τὴν ομάδα τῶν δανειστῶν οὐχὶ δὲ καὶ ὡς πρὸς τὸν πτωχεύσαντα.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς ἔκρινεν ἡ προεκδοθεῖσα

ἀπόφασις, ὅτι δὲν ἦτο ὑπόχρεως ὁ ἐνάγων ἀμα τῇ ὑπ' αὐτοῦ προσαγωγῇ τοῦ ἐφ' οὗ ἡ ἀγωγή γραμματίου καὶ τῇ ὑπὸ τῆς ἐκκαλοῦσης ἀμφισβήτησει τῆς γνησιότητος αὐτοῦ νὰ ὀρίσῃ ἀμέσως τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεως ταύτης, διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ ἐκτιθεμένους λόγους, εἰς οὓς καὶ αὐθις ἀναφέρεται, καὶ διότι κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν ἀρθρῶν 410 καὶ 413 συνδιαζομένων, τοῦτο ἔχει ἐφαρμογὴν ἐὰν ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου διαταχθῇ ἡ διεξαγωγή τῶν ἀποδείξεων ἐν τῇ αὐτῇ συνεδριάσει, καθ' ἣν ἡμφισβήτηθη ἡ γνησιότης τοῦ ἐγγράφου, τοῦθ' ὅπερ δὲν ἐγένετο ἐν προκειμένῳ. Κατ' ἀκολουθίαν ἀπορριπτέει οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμοὶ τῆς ἐκκαλοῦσης.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς τὸ τε πρωτόδικον Δικαστήριον καὶ ἡ προεκδοθεῖσα ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἔλαβον ὑπ' ὄψιν καὶ ἐξετίμησαν ὡς δικαστικὰ τεκμήρια τὴν διεξαχθεῖσαν πραγματογνωμοσύνην καὶ τὰς μαρτυρικὰς καταθέσεις ὡς καὶ τὸ ἐκδοθὲν ὑπ' ἀριθμ. 165 τοῦ 1906 τοῦ δικαστικοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Χανίοις Πρωτοδικῶν κατὰ τὴν ποινικὴν δίκην τὴν γενομένην ἐνώπιον τῶν ἱεροδίων ποινικῶν ἀρχῶν περὶ πλαστότητος τοῦ αὐτοῦ γραμματίου τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Μουσταφᾶ Τσισκάκη, οὗτινος τὴν γνησιότητα ἡμφισβήτησεν ἡ ἐκκαλοῦσα, διότι προκειμένου περὶ θέματος, δι' ὃ ἐπετρέπη νομίμως ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις, εἶνε δεκτὰ καὶ τὰ τεκμήρια, ἅτινα δύναται ὁ δικαστῆς, ὅθεν δήποτε ν' ἀντλήσῃ, πολλῶν δὲ μᾶλλον δύναται ν' ἀρυσθῇ τοιαῦτα ἐκ μαρτυριῶν ληφθεισῶν ἐν ἐτέρῃ δίκῃ (Οἶκον § 177 σημ. 11 Α. Π. 24 (1873) καὶ 279 τοῦ 1859). Εἶναι δὲ πρόδηλος ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ βαρῆς τῶν ἐκτιμηθέντων τεκμηρίων, ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ μνησθὲν ὑπ' ἀριθ. 165 βούλευμα τοῦ δικαστικοῦ Συμβουλίου, μετὰ προσηγηθείσαν γατικὴν ἀνάγκησιν, ἀποφίνεται ὠρισμένως ὅτι ἡ ἐν τῷ γραμματίῳ ὑπογραφὴ τοῦ Μουσταφᾶ Τσισκάκη εἶναι γνησία αὐτοῦ

υπογραφή, ταθείσα διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ χειρὸς καὶ οὐχὶ ὑπὸ ἄλλου τινός. Δὲν εἶνε δὲ ἄκυρος ἢ διεξαχθεῖσα ἐνώπιον τῶν ποινικῶν δικαστηρίων διαδικασία περὶ τῆς πλαστότητος τοῦ ἐγγράφου, ὡς ὑποστηρίζει ἢ ἐκκαλοῦσα, διότι καὶ ἄνευ προσβολῆς τοῦ ἐγγράφου ἐκ μέρους αὐτοῦ ἐν τῇ πολιτικῇ δίκῃ ἐδικαιούντο τὰ ἀρμόδια ποινικὰ δικαστήρια εἴτε συνεπείᾳ νόξεως δοθείσης ὑπὸ τοῦ γραμματέως τοῦ Πρωτοδικείου, ὡς ἐν προκειμένῳ, εἴτε καὶ αὐτεπαγγέλτως, καθ' ὃ ἐκ τοῦ νόμου ἔχουσι δικαίωμα πρὸς καταδίωξιν τῶν ἀξιοποιῶν πράξεων τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος τιμωρουμένων, οἷα καὶ ἡ πλαστογραφία, νὰ ἐπιληφθῶσιν ἀνακρίσεις πρὸς ἐξακρίβωσιν ἂν ἔλαθε χώραν πλαστογραφία καὶ ὑπὸ τίνος τοῦ εἰρημένου ἐγγράφου τῆς ὑπογραφῆς Μουσταφᾶ Τσισκάκη. Ἀπορριπτεῖοι ἄρα οἱ παρὰ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμοὶ τῆς ἐκκαλοῦσης.

Ἐπειδὴ ἐν τῇ παρούσῃ δίκῃ ἐπιδιώκεται ἡ ἀναγκώρισις τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τοῦ πτωχεύσαντος Μουσταφᾶ Τσισκάκη, κατὰ συνέπειαν δέον νὰ ἐπιδικασθῇ ὀλόκληρος μετὰ τῶν ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς τόκων τῆς ἄχρις ἐξοφλήσεως, διότι κατὰ νόμον ὁ πτωχεύσας ὑπόκειται πάντοτε καὶ μετὰ τὸν συμβιβασμὸν εἰς τὴν πληρωμὴν ἀκεραίων τῶν χρεῶν του, ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ ἄρθρου 305 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, ὅπερ ὀρίζει ὅτι ἵνα ἀποκατασταθῇ ὁ πτωχεύσας ὀφείλει νὰ ἐξοφλήσῃ ὅλοσχερῶς ἅπαντα τὰ ἐνεκα κεφαλαίου τόκων καὶ ἐξόδων παρ' αὐτοῦ ὀφειλόμενα. Οὐδ' εἶναι ἄλλως τε δυνατός ὁ προσδιορισμὸς ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου, τοῦ ποσοῦ τοῦ ὅπερ ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ τῆς πτωχεύσεως ἀναλογεῖ εἰς τὸν ἐνάγοντα, μὴ καταρτισθέντος εἰσέτι συμβιβασμοῦ τοῦ πτωχεύσαντος μετὰ τῶν δανειστῶν του, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀπορριπτεῖος καθίσταται ὁ ἐναντίος τῆς ἐκκαλοῦσης ἰσχυρισμός.

Ἐπειδὴ, νὰ μὲν, κατὰ τὸ ἄρθρον 155 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου οἱ τόκοι παντός

δανείου μὴ προνομίουχου παύουσιν ἀπὸ τῆς ἀποφάσεως τῆς κηρυττούσης τὴν πτώχευσιν, τὸ ἀποτέλεσμα ἕμως τοῦτο ἐπέρχεται μόνον ὡς πρὸς τὴν ὁμάδα τῶν δανειστῶν καὶ οὐχὶ ὡς πρὸς τὸν πτωχεύσαντα μὴ ἀπαλλασσόμενον οὐδὲ τῶν μετὰ τὴν πτώχευσιν μελλόντων τόκῳ τῶν χρεῶν του, κατὰ τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ σκέψει ἐκτεθέντα. Ἐκ τούτων ἔπεται ὅτι μόνον κατὰ τὸ στάδιον τῆς ἐξελέγξεως τῶν πιστώσεων καὶ τῆς διανομῆς τοῦ ἐνεργητικοῦ δὲν δύναται νὰ ἐμφανισθῇ ὁ ἐνάγων εἰ μὴ μόνον διὰ τὸ κεφάλαιον τῆς ἀπαιτήσεως του καὶ τοὺς μέχρι τῆς κηρυττούσης τῆν πτώχευσιν ἀποφάσεως τόκους, ἐν ᾧ ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ οὐδεμίαν ἔχουσι θέσιν αἰσθητικῆς ἐκκαλοῦσης· ἀντιρροῆσαι, αἵτινες τῷ λόγῳ τούτῳ κρίνονται ἀπορριπτεῖαι.

Ἐπειδὴ ἡ πρόσθετος δικηγορικὴ ἀμοιβὴ ὀφείλεται ἐφ' ὀλοκλήρου τοῦ ποσοῦ τῆς ἀγωγῆς, ὅπερ ἠμφισβήτησεν ἡ ἐκκαλοῦσα, ἐὰν δὲ ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ τῆς πτωχεύσεως θέλουσιν ἀναλογῆσαι εἰς τὴν ἀπαίτησιν τοῦ ἐνάγοντος μόλις πεντακόσται δραχμαί, ὡς ἰσχυρίζεται ἡ ἐκκαλοῦσα, κατ' ἀναλογίαν ὅτι μειωθῶσι τότε καὶ τὰ ἐπιδικασθησόμενα ἐξόδα, ἀβάσιμος δὲ ὁ ἀντίθετος τῆς ἐκκαλοῦσης ἰσχυρισμός.

Ἄριθμ. 256 τοῦ 1907.

Εἰσηγητῆς Κ. Παπαδάκης

Ἐθιμον ἀπαράδεκτον μὴ ἀποδεικνυομένης πολυχρονίου καὶ συνεχῆς ἐφαρμογῆς. — Κατὰ τὸν Ὁθ. Ἀστ. Κώδ. χρησικτησίᾳ διὰ παραγραφῆς δὲν χωρεῖ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν κρίσιν καὶ ἐκτίμησιν τοῦ Δικαστηρίου, ὁ παρεμβαίνων διὰ τῶν ὑπ' αὐτοῦ προσαχθέντων καὶ ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ ἐξετασθέντων μαρτύρων οὐδαμῶς ἀπέδειξε ἢ κυρίως τὴν βίαν τῆς παρεμβάσεώς του ἀποτελοῦντα πραγματικὰ περιστατικὰ, ἤτοι ὅτι τῆς ἐπιδίκου οἰκίᾳ ἐγένετο κύριος κατὰ μὲν τὸ 1)4 ἐκ κληρονομίας τῆς συζύγου του Εἰρήνης τὸ γένος

Σαβθάκη κατ' ἔθιμον ἐπικρατοῦν ἐν τῷ Νομῷ Ρεθύμνης, διότι ὅπως ὑπάρξῃ ἔθιμον ὑπερισχόν του Νομου, δεόν ν' ἀποδειχθῇ ὅτι ὑπάρχει κοινή παποιθήσις περὶ τῆς ὑπάρξεως του ἔθιμου, καὶ παραδοχὴ παρ' ὄλων καὶ ὁμοιόμορφος κατὰ τὴν κοινὴν πεποιθήσιν, ἐφαρμογὴ αὐτοῦ, πολυχρόνιος καὶ ἀδιάκοπος· ἐκ τῶν πεποιθήσεων δὲ τῶν μαρτύρων οὐδὲως προκύπτει ἡ ὑπαρξὶς τοιοῦτου ἔθιμου, πολλῶ δὲ μᾶλλον ἢ πολυχρόνιος καὶ ἀδιάκοπος ἐφαρμογὴ αὐτοῦ· οὐδ' ἦτον ἄλλως δυνατὸν παραχθῆναι τοιοῦτον ἔθιμον ἐν διαστήματι ἐννέα ἐτῶν ἦτοι ἀπὸ τοῦ 1856 καθ' ὃ ἐτέθη διὰ τοῦ Χάτ Χουμαγιούν ἐν ἐφαρμογῇ διὰ τὰς οἰκογενειακὰς καὶ κληρονομικὰς διαφορὰς τῶν Χριστιανῶν τῆς Κρήτης τὸ Βυζαντινὸν καὶ Ρωμαϊκὸν δίκαιον, μέχρι τοῦ 1865, καθ' ὃ ἀπεβίωσεν ἡ σύζυγος τοῦ παρεμβαίνοντος, κατὰ δὲ τὰ 3)4 ἐξ ἀγορᾶς ἐκ δημοσίου πλειστηριασμοῦ ἐνεργηθέντος κατὰ τὸν Μάιον τοῦ 1870 ὑπὸ τῆς Χριστιανικῆς Δημογεροντίας Ρεθύμνης ὡς διαχειριστρία κατὰ τὸν τότε ἰσχύοντα νόμον τῆς περιουσίας τῶν ἀνηλίκων ὀρφανῶν τέκνων του, οὐδ' ὅτι κατεῖχε ταύτην ὡς κύριος μέχρι τοῦ 1893.

Ἐπειδὴ ἀφοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὁ παρεμβαίνων δὲν ἀπέδειξε τὴν ἐπὶ τῆς ἐπιδίκου οἰκίας κυριότητά του ἦτοι οὔτε ὅτι ἐκληρονόμησε τὸ 1)3 αὐτῆς ἐκ τῆς συζύγου του, οὔτε ὅτι ἠγόρασε τὰ 3)4 ἐν πλειστηριασμῷ, καὶ ἐν ἀποδεικνύετο ἡ ὑπ' αὐτοῦ τυχὸν κατοχὴ τῆς ἐπιδίκου οἰκίας ὡς κυρίου μόνου καὶ ἀποκλειστικοῦ, τοῦτο οὐδαμῶς θὰ ἠδύνατο νὰ τῷ χρησιμεύσῃ ὡς τίτλος κυριότητος, διότι διὰ τῆς χρησιμησιᾶς, κατὰ τὸν τότε ἰσχύοντα Ὁθωμ. Ἀστ. Κώδικα, δὲν ἀποκτάται κυριότης, ἀλλὰ θὰ ἐχρησίμευεν αὕτη πρὸς ἀπόκρουσιν ἀγωγῆς διὰ τῆς ἐνοστάσεως τῆς παραγραφῆς· ἢ ὑπόδειξις δὲ τῆς διαρπαγῆς τοῦ ἀρχείου τῆς Δημογεροντίας οὐδεμίαν ἀπολύτως σημασίαν ἐν προκειμένῳ ἔχει καὶ ἀποδεικνυομένη, ἐφ' ὅσον δὲν ἀπεδείχθη ὅτι ἐγένετο

πλειστηριασμός, καὶ ὅτι συνετεία τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐγένετο κύριος ὁ παρεμβαίνων τῆς ἐπιδίκου οἰκίας.

Ἄριθμ. 257 τοῦ 1907.

Εἰσηγητὴς Μάρκ. Δημητρακάκης.

Πρὸς ἔγερσιν ἀγωγῆς ὑπὸ τοῦ ἐνασκούντος τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν πατὴρ δὲν ἀπαιτεῖται ἄδεια τοῦ Συγγ. Συμβουλίου.

Ἐπειδὴ τὸ παράπονον τοῦ ἐφεσείνοντος ὅτι ἡ ἀνακοπὴ τοῦ ἐφσεσίβλητου ὑπὸ τὴν ιδιότητά του δὲν συνεζητήθη καὶ διὰ τοῦς ὀφειλέτας, μὴ κλητευθέντας ποσῶς, ὡς ὁμολογεῖ καὶ αὐτὸς ὁ ἐφσεσίβλητος, εἶναι ἀπορριπτέον ὡς νόμῳ ἀβάσιμον, καθόσον ἐκτός του ὅτι δὲν ὑπάρχει διάταξις τις ἐν τῇ Πολ. Δικονομίᾳ ἐπιβάλλουσα τοῦτο, ἢ ὑπὸ δίκην ἀνακοπῆ δὲν σκοπεῖ τὴν διεκδίκησιν, ἀλλὰ κυρίως τὴν ἀκύρωσιν τοῦ προγράμματος τοῦ πλειστηριασμοῦ, ὡς προσβλλόντος τὰ δικαιώματά του, διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ ἐπισπεῦδον τὴν ἐκποίησην ἐφσεσίον ἐδηλώσε διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου τὴν ἐξάλειψιν τῆς ὑποθήκης ἐπὶ κτημάτων εἰς ὧν τὴν ἐκποίησην προβαίνει ὡς ἐνυποθήκων αὐτῷ,

Ἐπειδὴ καὶ ὁ ἕτερος ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐφεσείνοντος, ὅτι ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ συγγενικοῦ Συμβουλίου τῶν ὀρφανῶν ἤγειρεν ὁ ἐφσεσίβλητος ἐπ' ὀνόματι τῶν τέκνων του τὴν ἀνακοπὴν, εἶνε ἀπορριπτέος τὸ πρῶτον νῦν προτεινόμενος ὡς ἔνστασις ἀναβλητικὴ καὶ χωρὶς προφορικῶς νὰ γίνῃ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, ὅπως προκληθῇ ἀπόφασις κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συνεδριάσεως (ἄρθρ. 488 Πολ. Δικον.) ἀλλ' εἶνε καὶ νόμῳ ἀβάσιμος διότι ὁ ἀνακόπτων ἐφσεσίβλητος, ἐνασκῶν τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἀνηλίκων τέκνων του, δὲν ἔχει ἰνάγκην τῆς ἀδείας τοῦ συγγενικοῦ Συμβουλίου διὰ τὸν δικαστικὸν ἄγωνα ὡς τοῦ ο. συμβαίνει εἰς τὸν ἐπίτροπον.

Ἄριθμ. 260 τοῦ 1907.

Εἰσηγητὴς Θ. Θεοδωρόπουλος.

Ἐπὶ ἐγγράφῳ συμφωνίας δὲν ἐπιτρέπεται ἢ διὰ μαρτύρων ἀποδείξει ὄρου μὴ περιεχομένου ἐν τῇ συμβάσει.—Δόλος ὑπάρχει μόνον ἐπὶ μεγάλης καὶ προφανοῦς πανουργίας.

Ἐπειδὴ προκειμένου περὶ συμβάσεως μικτῆς ἀσφαλείας ζωῆς, ἐγγράφως μεταξὺ τῶν διαδίκων καταρτισθείσης, σπουδαίας δὲ ὡς ἐκ τῶν συνομολογηθέντων διὰ τοῦ ἀσφαλιστηρίου ὄρων καὶ τοῦ χρηματικοῦ ποσοῦ δι' ὃ ἐγένετο ἡ ἀσφάλεια, ὀρθῶς καὶ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου δὲν ἐπέτράπη τῷ ἐκκαλοῦντι διὰ τῆς ἐκ καλουμένης ὀριστικῆς ν' ἀποδείξει καὶ διὰ μαρτύρων οὐσιώδη ὄρον μὴ περιεχόμενον ἐν τῷ ἀσφαλιστηρίῳ, ἀλλὰ προφορικῶς τυγχόν συνομολογηθέντα, ὅτι ἐδικιοῦτο νὰ διαλύῃ μονομερῶς τὴν σύμβασιν μετὰ τριετίαν ἀφ' ἧς συνέστη κατ' οἰκίαν βούλησιν καὶ δι' οἰονόηποτε λόγον, ὑποχρεουμένης τῆς ἐφεσιβλήτου εἰς ἐπιστροφὴν τοῦ μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς μονομεροῦς διαλύσεως λόγῳ ἀσφαλιστρῶν καταβληθέντος ποσοῦ ἀτόκως καὶ ἐπὶ ἐκπτώσει 3 0)0· τόσῳ δὲ μᾶλλον τὸ ἐμμάρτυρον μέσον ἀποκλείεται καθόσον καὶ κατὰ τὴν 1ην παράγραφον τῶν γενικῶν ὄρων τῆς ἐταιρίας, ὅτινες ἀποτελοῦσιν ἀναπόσπαστον μέρος τοῦ ἀσφαλιστηρίου, περιλαμβάνονται δὲ καὶ ἐν τῇ ὑπογραφεῖσιν αἰτήσῃ ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος, καὶ τοὺς ὁποίους ἐπομένως εἶχεν ἢ ὤφειλε νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν ὁ ἐκκαλὼν κατὰ τὸν καταρτισμὸν τῆς συμβάσεως, αὕτη (ἡ ἐταιρία) παρέχει τὴν ἀσφάλειαν μόνον ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὑπογραφομένης αἰτήσεως ὑπὸ τοῦ ἀσφαλιζομένου καὶ λοιπῶν ἐγγράφων δηλώσεων τούτου, καὶ ἀναλαμβάνει τὰς ὑποχρεώσεις τὰς προκυπούσας ἐκ τῶν εἰδικῶν ὄρων τοῦ ἀσφαλιστηρίου, καὶ τῶν ἀναποστάσεων ὡς εἴρηται παραρτωμένων αὐτῷ γενικῶν ὄρων καὶ ἐκ τῶν χειρογράφων δηλώσεων, ὅσας τυγχόν ἤθελεν αὕτη προσθέσει ἐν αὐτῷ· ὅθεν ἀβάσιμον τὸ σχετικὸν παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀποβαίνει, νομίμως δὲ ἡ ἐκκαλουμένη ὀριστικὴ ἀνεκάλεσε τὴν

ὑπ' ἀριθμ. 1128 ἣτις ἐπέτρεψε τὸ ἐμμάρτυρον μέσον, καὶ δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰς διεξαχθείσας μαρτυρικὰς ἀποδείξεις.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Νόμον ἡ περὶ δόλου ἀγωγή αὐτῆς δίδεται εἰμὴ ἀπὸ μεγάλης καὶ προφανοῦς πανουργίας 46 Βασ. 10,3) προστατεύεται τοῦτέστι δι' αὐτῆς ὁ ἀπατηθεὶς· ἂν αἱ ψευδεῖς παραστάσεις ὧν ἐγένετο χρῆσις πρὸς ἀποπλάνησίν του, ἦσαν τοιαῦται ὥστε νὰ παραπέσωσιν ἄνθρωπον νουνηχῆ καὶ σκεπτόμενον· ὡς ὅμως διατυπῶνται κατὰ τ' ἀνωτέρω δόλος, δὲν περιέχει τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα στοιχεῖα, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, καθόσον καὶ ἀληθεῖς ἂν ὑποτεθῶσιν αἱ τοῦ ἀντιπροσώπου καὶ τοῦ πράκτορος διαβεβαιώσεις, ὅτι περιείχετο ἐν τῇ αἰτήσῃ καὶ τῷ ἀσφαλιστηρίῳ ὁ περὶ οὗ πρόκειται ὄρος περὶ μονομεροῦς διαλύσεως τῆς συμβάσεως μετὰ τριετίαν, αὗται δὲν ἀποτελοῦσι κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ Νόμου μηχανορραφίας καὶ πανουργίαν δυναμένας νὰ παγιθεύωσι καὶ παραπέσωσιν ἄνθρωπον νουνηχῆ καὶ σκεπτόμενον, οὐδὲ ὤφειλεν ὁ ἐκκαλὼν, προκειμένου περὶ ἰδίως πράξεως, ἦν καὶ κατὰ νόμον οὐ συγγινώσκειται ἄγνων, νὰ ἐνεργήσῃ μετὰ τήσεως ἐπιπολαιότητος καὶ νὰ ὑπογράψῃ τὴν αἴτησιν πειθόμενος εἰς τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ ἀντιπροσώπου, ἐν ᾧ ἠδύνατο, καὶ ἂν δὲν ἐγίνωσκε τὴν Γαλλικὴν ὡς διατείνεται, εἰς ἣν εἶχε γραφῆ ἡ αἴτησις (μολονότι Γαλλιστὶ ὑπέγραψε καὶ κατὰ τρόπον προδίδοντα μᾶλλον γινώσκει αὐτῆς) εὐχερῶς ν' ἀνέυρη τοὺς γινώσκοντας, ὡς ὑπογραφεῖσιν τῆς αἰτήσεως ἐνταῦθα ἔνθα δὲν σπανίζουσιν οἱ τὴν Γαλλικὴν γινώσκοντες, καὶ νὰ πληροφορηθῆ παρ' αὐτῶν πρὶν ὑπογράψῃ, ἂν ὄντως περιείχετο ὁ περὶ διαλύσεως ὄρος ἐν τῇ αἰτήσῃ, καὶ εἶτα ἐν τῷ ἀσφαλιστηρίῳ, ὅτε τοῦτο τῷ παρεδόθη ὑπὸ τοῦ πράκτορος τῆς ἐταιρίας. Κατὰ ταῦτα ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς, τὴν τὸν δόλον ἀναλαμβάνουσαν, ὡς ἀόριστον καὶ δὲν ἐπέτρεψε τὸ ἐμμάρτυρον μέσον.